

๑๔ ธ.ค. ๒๕๖๕

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)



(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๑๘/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ ๑.๑๐๕๒/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๐ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ผู้ฟ้องคดี
คณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่ง
ของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ที่ ๑
คณะรัฐมนตรี ที่ ๒
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ ๓ } ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๑๙๑๒/๒๕๕๖
หมายเลขแดงที่ ๒๔๘/๒๕๕๙

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้ขาดในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีขนย้ายและส่งมอบพื้นที่ดินพร้อมชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเงินปีละ ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป จนกว่าจะส่งมอบพื้นที่ดินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสร็จสิ้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยโดยเห็นว่าการให้จริงเกี่ยวกับที่ดินพิพาทในคดีนี้ เมื่อประมาณก่อนปี พ.ศ. ๒๕๕๖ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระราชปรารภ เรื่อง การจัดการศึกษาวิชาช่างไทยไว้



/และในปี...

และในปี พ.ศ. ๒๔๖๖ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานเงินการพระราชกุศลถาวรวัตถุเป็นจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้สร้างโรงเรียนเพาะช่างโดยทรงพระราชอุทิศพระราชทานแด่สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอเจ้าฟ้าจุฑาธุชธราดิลก กรมขุนเพ็ชรบูรณ์อินทราชัย โรงเรียนของโรงเรียนเพาะช่างที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างขึ้นนี้ ตั้งอยู่บริเวณโรงเรียนช่างก่อสร้างอุเทนถวายปัจจุบัน ต่อมา ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ช่วงเวลาดังกล่าวขาดแคลนช่างไม้และช่างก่อสร้างที่เป็นคนไทย จึงได้เปิดการสอนวิชาช่างแผนกแบบแปลนและแผนกรับเหมาก่อสร้างขึ้นที่โรงเรียนนักเรียนเพาะช่าง ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ ให้สร้างขึ้น และในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรีผู้เป็นเสนาบดีกระทรวงธรรมการ ได้มีคำสั่งให้ตั้งโรงเรียนวิสามนัญศึกษาเพื่อเป็นการส่งเสริมการศึกษาวิชาช่างไทยขึ้นที่โรงงานของโรงเรียนเพาะช่างในวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๔๗๕ โดยให้ชื่อว่าโรงเรียนช่างก่อสร้างอุเทนถวาย กระทั่งถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๗ กระทรวงศึกษาธิการจึงประกาศยกฐานะเป็นวิทยาลัยอุเทนถวาย และในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้โอนเข้าสังกัดเป็นวิทยาเขตหนึ่งของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา โดยเปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตอุเทนถวาย ต่อมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนามวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา เป็นสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ทำให้มีชื่อใหม่ว่าสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตอุเทนถวาย และในปัจจุบันมีสถานภาพเป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย

สำหรับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่ดินอันเป็นที่ตั้งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และที่ดินในย่านธุรกิจการค้ารอบๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีเนื้อที่ตามโฉนดที่ดินทั้งหมด ๑,๑๙๒ ไร่ ๔๕ ตารางวา แยกออกเป็นโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๕๗ (ฝั่งสำนักงานเลขาธิการ) เนื้อที่ ๗๐๐ ไร่ ๓ งาน ๕๒ ตารางวา โฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๕๘ (ฝั่งหอประชุม) เนื้อที่ ๔๔๙ ไร่ ๒ งาน ๗๙ ตารางวา และโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๔๙ (เป็นที่ตั้งของสถานเสาวภา สภากาชาดไทย) เนื้อที่ ๔๑ ไร่ ๒ งาน ๑๔ ตารางวา โดยโฉนดที่ดินทั้งสามแปลง เดิมมีเพียงโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๕๗ และโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๕๘ ออกเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๔๕๙ ทูลเกล้าฯ ถวายแก่พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ส่วนโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๔๙ นั้นได้แบ่งแยกออกจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๕๘ ในนามของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๔๘๕ โดยที่ดินดังกล่าวทั้งหมดนี้ ทิศเหนือจดถนนพระราม ๑ ทิศใต้จดถนนพระราม ๔ ทิศตะวันออกจดคลองอรชร (ถนนอังรีดูนัง) และทิศตะวันตกจดคลองสวนหลวง (ถนนพระราม ๖) ปรากฏรายละเอียดตามพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร ให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๒



/ซึ่งเหตุผล...

ซึ่งเหตุผลในการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ประสงค์ที่จะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสถานศึกษาและค้นคว้าในศาสตร์ต่างๆ และเพื่อส่งเสริมวิชาชีพชั้นสูงและทำนุบำรุงวัฒนธรรมแห่งชาติสืบไป แต่จากข้อเท็จจริงในปัจจุบันปรากฏชัดแจ้งว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้ดำเนินการตามเหตุผลในการออกกฎหมาย โดยได้นำที่ดินกว่ากึ่งหนึ่งของที่ได้รับโอนไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ กล่าวคือ ได้นำพื้นที่ส่วนใหญ่ให้เอกชนเช่าทำธุรกิจการค้า ส่วนความเป็นมาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้น นับแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ยกฐานะโรงเรียนมหาดเล็กขึ้นเป็นโรงเรียนข้าราชการพลเรือนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๓ และได้พระราชทานพระบรมราชานุญาตให้สร้างโรงเรียนในเขตพระคลังข้างที่ที่สระปทุม ดังปรากฏหลักฐานในพระราชพิธีก่อพระฤกษ์โรงเรียนเมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๔๕๘ และหลักฐานสัญญาเช่าที่ดินระหว่างผู้บัญชาการโรงเรียนข้าราชการพลเรือนฯ กับอธิบดีกรมพระคลังข้างที่ ทำขึ้นเมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ร.ศ. ๑๓๑ (พ.ศ. ๒๔๕๕) โดยมีกำหนดเวลาเช่า ๑๐ ปี นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ร.ศ. ๑๓๑ (พ.ศ. ๒๔๕๕) แต่เมื่อสัญญาเช่าครบกำหนดลงในปี พ.ศ. ๒๔๖๕ ก็ได้มีการต่อสัญญาเช่ากันแต่อย่างใด คงถือเป็นการเช่าต่อเป็นปีตามกฎหมาย จนถึงปี พ.ศ. ๒๔๗๘ เมื่อกรมพลศึกษาขอเช่าที่ดินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ถนนพระราม ๑ เพื่อสร้างสนามกีฬาและโรงเรียนพลศึกษากลางเป็นเวลา ๓๐ ปี ผู้บริหารของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในสมัยนั้นเห็นว่าถ้าจะให้กรมพลศึกษาเช่าที่ดินมีกำหนดเวลาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ควรจะขอทำสัญญาเช่าที่ดินเป็นเวลา ๓๐ ปี กับกรมพระคลังข้างที่เสียใหม่ด้วย ด้วยเหตุนี้ จึงได้ปรากฏสัญญาเช่าที่ดินระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับสำนักงานพระคลังข้างที่อีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๔๗๘ โดยแยกสัญญาออกเป็น ๒ ฉบับ สำหรับโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๕๗ ฉบับหนึ่ง และสำหรับโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๕๙ อีกฉบับหนึ่ง แต่ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่าข้อความบางตอนในสัญญาเช่ามีข้อผูกมัดมากเกินไปรวมทั้งมีความประสงค์จะขอลดค่าเช่าลง จึงได้มีการพิจารณาร่างสัญญาเช่าฉบับใหม่ ซึ่งในระหว่างการร่างสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีข้อสงสัยขึ้นว่าเหตุใดที่ดินดังกล่าวจะต้องทำสัญญาเช่ากันด้วย ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีหนังสือถึงประธานคณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ เพื่อขอรับพระราชทานที่ดินทั้งสองแปลงเป็นกรรมสิทธิ์แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และขอรับพระราชทานเลิกสัญญาเช่าที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ทำไว้กับสำนักงานพระคลังข้างที่ ซึ่งที่ประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการกฤษฎีกาตีความว่าจะยกกรรมสิทธิ์ที่ดินดังกล่าวให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้หรือไม่เพียงใด ซึ่งผลการพิจารณาสรุปได้ว่า โดยที่พระบรมราชโองการของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ ลงวันที่ ๔ มีนาคม รัตนโกสินทรศก ๑๒๕ ได้กำหนดให้พระราชทานผลประโยชน์โดยให้เงินเลี้ยงชีพแก่บุคคล (หรือมหาดเล็ก) ที่ไม่มีทางจะได้รับพระราชทานเบี้ยเลี้ยง



/จากรัฐบาล...

จากรัฐบาลเพื่อที่จะให้มีรายได้ โดยในการจ่ายเบี้ยเลี้ยงชีพนี้ให้จัดที่ดินซึ่งเป็นทรัพย์สินของพระคลังข้างที่หลายแปลงเป็นทุน และผลประโยชน์ที่เกิดจากทุนให้จ่ายเป็นเบี้ยเลี้ยงชีพ และพระบรมราชโองการได้ปรากฏโดยชัดแจ้งว่าอย่าให้ถอนที่ดินซึ่งบังเกิดต้นทุนออกจากบัญชี (ทุน) ไปพระราชทานแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเฉพาะตัวเป็นสิทธิขาดไป เว้นไว้แต่ได้จัดที่ดินอื่นอันเป็นผลประโยชน์เสมอกันมาลงไว้ในบัญชีเป็นการแลกเปลี่ยน ดังนั้น จากผลการพิจารณาดังกล่าว จึงทำให้ความพยายามของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่จะขอพระราชทานที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของตนยังไม่สำเร็จในขณะนี้ แต่อย่างไรก็ตาม ต่อมาในเดือนเมษายน ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือขอพระราชทานกรรมสิทธิ์ที่ดินไปยังประธานคณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์อีกครั้งหนึ่ง โดยในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๒ รัฐบาลได้ใช้วิธีการเสนอร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ต่อสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งสภาได้รับหลักการแล้วส่งคณะกรรมการปรกฏัตติในวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ จากนั้นสภาผู้แทนราษฎรได้มีมติเห็นชอบให้ออกใช้เป็นกฎหมายในวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ จึงเห็นได้ว่าการออกพระราชบัญญัติฉบับนี้ขัดต่อพระบรมราชโองการของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวอันมีผลทำให้การได้มาซึ่งที่ดินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย

สำหรับประเด็นที่พิพาทในคดีนี้ เกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ส่งเรื่องที่มีข้อพิพาทกับผู้ฟ้องคดีไปยังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อดำเนินการส่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาชี้ขาดตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ โดยในกรณีดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่าไม่ประสงค์จะต่ออายุสัญญาเช่าที่ดินอันเป็นที่ตั้งของผู้ฟ้องคดีให้อีกต่อไป รวมทั้งอ้างว่าได้มีบันทึกข้อตกลงของผู้ฟ้องคดีว่าจะขนย้ายและส่งมอบพื้นที่เช่าคืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ โดยหากมีความจำเป็นให้ไม่สามารถดำเนินการได้ภายในกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะผ่อนผันระยะเวลาในการใช้สถานที่ให้ไม่เกิน ๑ ปี และในระหว่างการขนย้าย ผู้ฟ้องคดีจะต้องชำระค่าใช้ประโยชน์ในที่ดินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในอัตราปีละ ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท ภายในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ของแต่ละปี แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าว ซึ่งต่อมาสำนักงานอัยการสูงสุดได้มีหนังสือ ที่ อส ๐๐๔๐/๗๖๑๔ ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ได้พิจารณาชี้ขาดให้ผู้ฟ้องคดีขนย้ายและส่งมอบพื้นที่คืนพร้อมชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเงินปีละ ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นไปจนกว่าจะส่งมอบพื้นที่คืนเสร็จสิ้น แต่เนื่องจากนายสโมสรณ์ศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ได้เคยทูลเกล้าฯ ถวายฎีกา เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ และเมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๒ คณะกรรมการพิสูจน์สิทธิที่ดินอุเทนถวาย ซึ่งประกอบด้วยคณะศิษย์เก่าอุเทนถวาย สโมสรณ์ศึกษา และนักศึกษาปัจจุบันได้



/ทูลเกล้าฯ...

ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาอีกครั้งหนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้กำหนดเงื่อนไขด้วยว่า เมื่อผลการทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาเป็นที่ยุติหรือมีพระบรมราชวินิจฉัยเป็นประการใด สำนักงานอัยการสูงสุดจะแจ้งให้ คู่กรณีทั้งสองฝ่ายทราบเพื่อน้อมรับพระบรมราชวินิจฉัยเพื่อปฏิบัติต่อไป ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มติชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวเป็นการใช้อำนาจทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หลายประการ ดังนี้ ประการที่หนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาท จึงเป็นเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การดำเนินการ หรือเตรียมการเพื่อมีคำสั่งทางปกครองที่อาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี จึงต้องให้คู่กรณีมีโอกาส ได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน แต่ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ทราบถึงเรื่องที่กำลัง พิจารณาแต่อย่างใด ประการที่สอง ในส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สรุปข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดี ได้เช่าที่ดินจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๘ นั้น เป็นการสรุปที่ไม่ถูกต้องและไม่มีมูล เนื่องจากในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ พระราชดำรัสและพระราชประสงค์ของพระมหากษัตริย์ ล้วนมีผลเป็นกฎหมาย เมื่อมิได้มีพระบรมราชโองการของพระองค์ท่านเองหรืออำนาจเด็ดขาดอื่นใด ยกเลิกเพิกถอนจึงย่อมมีผลอยู่ ซึ่งเมื่อที่ดินของผู้ฟ้องคดีได้มีพระบรมราชโองการอันแสดงถึง พระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ในการพระราชทานที่ดินด้วย จึงย่อมมีผลอยู่เช่นกัน เทียบเคียงได้กับคำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๙๙/๒๕๑๕ คำพิพากษาฎีกา ที่ ๑๗๐๐/๒๕๑๕ คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๗๙๑/๒๕๑๘ และคำพิพากษาฎีกาที่ ๒๓๗๒/๒๕๓๕ รวมทั้งตามข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการถือครองที่ดินของผู้ฟ้องคดีถือกำเนิดจากพระบรมราชโองการ ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ และจากพระราชประสงค์ของ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ มาตั้งแต่เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๖ อันเป็นปีแรก แห่งวิวัฒนาการของการถือกำเนิดโรงเรียนนั้น ก็ได้ปรากฏหลักฐานการเช่าที่ดินแต่อย่างใด นอกจากนี้ ในส่วนของพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร ให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๒ ยังเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเป็นการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินในส่วนของผู้ฟ้องคดีเข้าไปด้วย เช่นเดียวกับกรณีที่ดินของสภาอากาศไทยซึ่งเดิมพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรง พระราชทานที่ดินพระคลังข้างที่สำหรับสร้างสถานเสาวภา เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติยศ สมเด็จพระบรมราชชนนีพระพันปีหลวง และเพื่อให้ใช้เป็นสถานประกอบกิจการสาธารณกุศล แต่เมื่อพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร ให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๒ ได้รวมเอาที่ดิน ของสถานเสาวภาเข้าไปด้วย ต่อมาจึงได้มีการออกพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คืนให้แก่สภาอากาศไทยเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อให้เป็นไปตามพระราชประสงค์ของ



/พระบาทสมเด็จพระ...

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงขอที่จะได้รับการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินของตนคืนเพื่อให้เป็นไปตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ เช่นเดียวกัน ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีขอชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่เคยครอบครองที่ดินอันเป็นที่ตั้งของผู้ฟ้องคดีมาก่อนแต่อย่างใด รวมทั้งที่ดินดังกล่าวยังถือเป็นที่ดินราชพัสดุอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททรัพย์สินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ (ใช้เพื่อการศึกษาของชาติ) การที่จะโอนให้แก่ผู้ใดจึงต้องคำนึงถึงสภาพที่ใช้อยู่เดิมเป็นสำคัญ ซึ่งในกรณีที่ดินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เมื่อผู้รับโอนไม่นำที่ดินไปใช้ประโยชน์ที่สูงกว่าเพื่อประโยชน์ทางการศึกษา การโอนนั้นจึงไม่น่าจะถูกต้อง และเมื่อการกระทำใดของทางราชการเป็นไปโดยผิดพลาดคลาดเคลื่อนทั้งในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ผู้มีอำนาจหน้าที่ก็ชอบที่จะหยุดไม่กระทำการที่ผิดพลาดนั้นอีกต่อไป และใช้กลไกทางปกครองทำให้ถูกต้องเป็นธรรม ประการที่สาม เนื่องจากการทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาของนายกลโมสร นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๗ และจากคณะกรรมการพิสูจน์สิทธิที่ดินอุเทนถวาย ซึ่งประกอบด้วยคณะศิษย์เก่าอุเทนถวาย สโมสรนักศึกษา และนักศึกษาปัจจุบัน เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ซึ่งยังไม่ปรากฏผลการทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาเป็นที่ยุติหรือมีพระบรมราชวินิจฉัยแต่ประการใดที่จะทำให้ผู้ฟ้องคดี น้อมรับพระบรมราชวินิจฉัยเพื่อปฏิบัติตามได้ในปัจจุบัน

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำวินิจฉัยชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีขนย้ายและส่งมอบพื้นที่พิพาทคืนพร้อมชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเงินปีละ ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นไป จนกว่าจะส่งมอบพื้นที่คืนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสร็จสิ้น

ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอคุ้มครองชั่วคราว โดยขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามมติชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีขนย้ายและส่งมอบพื้นที่พิพาทคืนพร้อมชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ศาลมีคำสั่งลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ไม่รับคำขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามมติชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ของผู้ฟ้องคดี

โดยที่มติชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ ซึ่งกำหนดว่าเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติชี้ขาดแล้ว ให้เสนอคำชี้ขาดไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อทราบ แล้วส่งคำตัดสินชี้ขาดพร้อมทั้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งให้คู่กรณีทราบและถือปฏิบัติตาม หากส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และรัฐวิสาหกิจใดเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามคำตัดสินชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้นำเรื่องเสนอนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการตามที่เห็นสมควร ซึ่งคดีนี้ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติชี้ขาดและเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อทราบและแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบและปฏิบัติแล้ว กับทั้งการพิจารณา



/พิพากษา...

พิพาทคดีนี้อาจกระทบกับสิทธิของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นคู่กรณีในคำวินิจฉัยที่พิพาทและเป็นผู้ร้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณามีคำวินิจฉัยชี้ขาด ศาลจึงมีคำสั่งเรียกคณะรัฐมนตรีและจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เข้ามาในคดี โดยกำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คณะรัฐมนตรี เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การว่า กรณีพิพาทระหว่างส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานอื่นๆ ของรัฐ ได้มีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดห้ามมิให้ฟ้องคดีแพ่งระหว่างกัน เพราะต่างก็เป็นหน่วยงานของรัฐด้วยกัน โดยเริ่มมีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในเรื่องนี้ตั้งแต่วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ และหลังจากนั้นได้มีการแก้ไขปรับปรุงมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมาอีกหลายครั้ง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ ยกเลิกมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ครั้งต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น และเห็นชอบแนวทางในการดำเนินคดีอาญาคดีแพ่ง และคดีปกครอง ตามที่เลขาธิการคณะรัฐมนตรีเสนอ ซึ่งกำหนดให้มีคณะกรรมการพิจารณาชี้ขาดการยุติในการดำเนินคดีแพ่งของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เรียกชื่อย่อว่า กยพ. มีอำนาจหน้าที่ประการหนึ่ง คือ พิจารณาตัดสินชี้ขาดข้อพิพาทเรียกร้องระหว่างส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และรัฐวิสาหกิจ ที่มีข้อพิพาทระหว่างกัน โดยกำหนดให้กรณีส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และรัฐวิสาหกิจ เกิดข้อพิพาทระหว่างกัน มิให้ฟ้องคดีต่อศาล ให้ส่งเรื่องที่มีข้อพิพาทเรียกร้องไปยังสำนักงานอัยการสูงสุดภายในอายุความ เพื่อพิจารณาเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และให้สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาและมีความเห็นเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาตัดสินชี้ขาดแล้วเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อทราบต่อไป แล้วให้สำนักงานอัยการสูงสุดส่งคำตัดสินชี้ขาดและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งให้คู่กรณีทราบและถือปฏิบัติ หากส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และรัฐวิสาหกิจใดเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามคำตัดสินชี้ขาดดังกล่าวข้างต้นให้นำเรื่องเสนอนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการตามที่เห็นสมควร

เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้สืบเนื่องมาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๒.๔๒/๒๔๑๗ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึงอัยการสูงสุดขอให้ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ กรณีพิพาทระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับผู้ฟ้องคดี สรุปรื้อเนื้อหาจากเอกสารข้อมูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดี ได้ความว่า เดิมโรงเรียนช่างก่อสร้างอุเทนถวาย ซึ่งต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และปัจจุบัน คือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ได้เช่าที่ดินอันเป็นที่ตั้งในปัจจุบันจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๘ ปรากฏรายละเอียดตามหนังสือของโรงเรียนช่างก่อสร้างอุเทนถวาย ที่ ๖๙/๒๔๘๐ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๔๘๐ เรื่อง ส่งเงินชำระ



/ค่าเช่าที่ดิน...

ค่าเช่าที่ดิน พ.ศ. ๒๕๗๘ ถึงเลขาธิการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และตามสัญญาเช่า
 อีกหลายฉบับต่อเนื่องกัน ตั้งแต่สัญญาเช่าฉบับลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๒๕ จนถึง
 สัญญาเช่าฉบับสุดท้ายลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๕ สิ้นสุดสัญญาเช่าวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๖
 ในระหว่างที่มีการต่อสัญญาเช่าดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้เจรจาเพื่อขอคืนพื้นที่เช่าจาก
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย เรื่อยมา และเมื่อวันที่ ๙
 มกราคม ๒๕๔๗ ภายหลังสิ้นสุดสัญญาเช่าในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๖ แล้ว ทั้งสองฝ่าย
 ได้เจรจาทกลงกันอีกครั้ง และในวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๗ ได้มีการทำบันทึกข้อตกลงระหว่าง
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับผู้ฟ้องคดี โดยนายทวีชัย เหลี่ยมศิริวัฒนา รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการ
 วิทยาเขตอุเทนถวาย ผู้รับมอบอำนาจจากอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลว่า ผู้ฟ้องคดี
 ตกลงขนย้ายและส่งมอบพื้นที่เช่าคืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘
 หากมีความจำเป็นไม่สามารถขนย้ายและส่งมอบพื้นที่เช่าได้ทันในกำหนดเวลาดังกล่าว
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะพิจารณาผ่อนผันระยะเวลาการใช้สถานที่ให้ตามความจำเป็นแต่ไม่เกิน
 ระยะเวลา ๑ ปี และผู้ฟ้องคดีตกลงชำระค่าใช้ประโยชน์ที่ดินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในอัตรา
 ปีละ ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท ตามระยะเวลาที่ผ่อนผัน นอกจากนั้น สำนักงานอุทยานการเรียนรู้
 สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดี ได้ร่วมกันทำบันทึกข้อตกลง
 ความร่วมมือสนับสนุนการย้ายมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย
 ไปก่อสร้าง ณ จังหวัดสมุทรปราการ โดยผู้ฟ้องคดีตกลงย้ายข้าราชการ บุคลากร นักศึกษา และ
 ภารกิจต่างๆ ของผู้ฟ้องคดีไปยังสถานที่ทำการแห่งใหม่ภายในวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๙
 ต่อมา เมื่อครบกำหนดเวลาตามบันทึกข้อตกลง ผู้ฟ้องคดีมิได้ขนย้ายออกจากพื้นที่เช่า แต่ได้มี
 หนังสือ ที่ ศธ ๐๕๘๐.๐๒/๑๘๓๗ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ขอต่อสัญญาเช่ากับ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อีก ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ผ่อนผันการใช้พื้นที่เช่าให้อีก ๑ ปี ตามข้อตกลงนับแต่
 วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙ และเมื่อใกล้ครบกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 ได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีให้กำหนดเวลาส่งมอบพื้นที่คืนและชำระ
 ค่าใช้ประโยชน์ในช่วงระยะเวลาผ่อนผันระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๙
 จำนวน ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท และหลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือสอบถามเร่งรัดให้
 ดำเนินการขนย้ายส่งมอบพื้นที่คืนอีกหลายครั้ง แต่ผู้ฟ้องคดีเพิกเฉยและไม่ชำระเงินใดๆ

รองอัยการสูงสุด (นายสีมา วรณโกวิท) พิจารณาแล้วมีความเห็นเสนอ
 อัยการสูงสุดว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้โต้แย้งเรื่องกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาท แต่กล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๒๐ ให้ผู้ฟ้องคดียังคงอยู่ที่เดิมต่อไปเพื่อประโยชน์
 ในการศึกษาของชาติ และปัจจุบันยังไม่มีเปลี่ยนแปลงแก้ไขมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ต่ออายุสัญญาเช่าและเร่งรัดให้ขนย้ายออกจากพื้นที่เป็นการ



/จงใจขัดแย้ง...

จงใจขัดแย้งฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๒๐ อีกทั้งตามบันทึกข้อตกลง ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๗ อธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในขณะนั้น ได้มอบหมายให้รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยาเขตอุเทนถวายในขณะนั้น เป็นผู้ไปลงนามในบันทึกข้อตกลงสัญญาเช่าที่ดิน แต่จากบันทึกดังกล่าวเป็นผลให้อาจต้องส่งมอบพื้นที่ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ น่าจะเป็นการกระทำนอกอำนาจที่ได้รับมอบหมาย ทั้งยังเป็นการกระทำที่ไม่เป็นไปตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น เห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวสืบเนื่องจากที่วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาในขณะนั้นได้ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาปัญหาอาคารเรียนมีสภาพทรุดโทรมมากขาดความปลอดภัย ซึ่งในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๒๐ สำนักงบประมาณได้อนุมัติจัดสรรเงินเพื่อซ่อมแซม แต่ในชั้นพิจารณาของกรมการงบประมาณของสภาได้ตัดงบประมาณดังกล่าวออก เนื่องจากการสร้างในที่ดินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งกำลังจะขอคืนในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๒๑ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาเห็นว่างบประมาณอาจถูกตัดในชั้นกรมการอีก จึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาชี้ขาด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อนุมัติตามข้อเสนอของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ข้อ ๓ และให้สำนักงบประมาณจัดสรรงบประมาณในการปรับปรุงอาคารสถานที่ให้ต่อไป ซึ่งตามข้อเสนอข้อ ๓ “ในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าควรใช้ที่ดินเดิมต่อไป ขอได้โปรดมีบัญชาให้สำนักงบประมาณจัดสรรงบประมาณในการปรับปรุงอาคารสถานที่ให้กับวิทยาลัยด้วย” มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวมิได้มีผลเปลี่ยนแปลงในเรื่องกรรมสิทธิ์ในที่ดินแต่อย่างใด การดำเนินการต่างๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้เป็นการขัดแย้งฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หากเป็นไปตามสัญญาเช่าที่คู่กรณีได้ตกลงกันไว้ สำหรับพื้นที่เช่าดังกล่าว มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ก็ได้เตรียมการที่จะย้ายไปอยู่ในสถานที่ใหม่มาแล้ว ดังจะเห็นได้จากสัญญาเช่าที่คู่สัญญาลงนามในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ พ.ศ. ๒๕๔๔ และ พ.ศ. ๒๕๔๕ กล่าวถึงเหตุผลที่ต้องต่อสัญญาว่า “ตามที่สัญญาเช่าเดิมได้สิ้นสุดลง ในระหว่างที่ผู้เช่าเตรียมการใช้สถานที่ในที่ดินแห่งใหม่ยังไม่แล้วเสร็จ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานของหน่วยงานราชการ คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจึงได้ตกลงทำสัญญาเช่าต่อไป อีกระยะหนึ่ง...” นอกจากนั้น ในเรื่องการลงนามในบันทึกข้อตกลง ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๗ เมื่อพิจารณาจากหนังสือมอบอำนาจของอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลเป็นการมอบอำนาจเพื่อลงนามในบันทึกข้อตกลง/สัญญาเช่าที่ดิน การที่ผู้รับมอบอำนาจลงนามตามบันทึกข้อตกลงดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย มีผลผูกพันที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ต้องปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงนั้น ดังนั้น เมื่อครบกำหนดระยะเวลาการเช่าตลอดจนครบกำหนดระยะเวลาการผ่อนผันการใช้พื้นที่ตามที่ได้ทำบันทึกข้อตกลงกันไว้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ประสงค์จะใช้ประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าว ได้แจ้งให้



/มหาวิทยาลัย...

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ขนย้ายออกไปจากพื้นที่ และส่งมอบพื้นที่คืนเช่นนี้ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ย่อมมีหน้าที่ขนย้ายออกไปและส่งมอบพื้นที่คืนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รวมถึงต้องชำระ ค่าใช้ประโยชน์ในที่ดินในเวลาที่ได้รับการผ่อนผันจำนวน ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท ตามที่ตกลงกันไว้ อนึ่ง ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า นายกสโมสรณ์ศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตอุเทนถวาย ได้เคยทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ และต่อมา เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๒ คณะกรรมการพิสูจน์สิทธิที่ดินอุเทนถวาย ซึ่งประกอบด้วย คณะศิษย์เก่าอุเทนถวาย สโมสรณ์ศึกษา และนักศึกษาปัจจุบัน ได้มีหนังสือแจ้งให้สำนักงาน การยุติการดำเนินคดีแพ่งและอนุญาโตตุลาการทราบว่าได้ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาอีกครั้ง เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๑ จึงควรชี้ขาดให้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ขนย้ายและส่งมอบพื้นที่คืนพร้อมชำระเงินค่าใช้ประโยชน์ในที่ดินจำนวน ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาดัดสินชี้ขาด และเมื่อผลการทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาเป็นที่ยุติหรือมีพระบรมราชวินิจฉัยเป็นประการใด จะได้แจ้งให้คู่กรณียอมรับพระบรมราชวินิจฉัยเพื่อปฏิบัติต่อไป อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว มีคำวินิจฉัยว่า ควรชี้ขาดให้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ขนย้ายและส่งมอบพื้นที่คืน พร้อมชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเงินปีละ ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นไป จนกว่าจะส่งมอบพื้นที่คืนให้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสร็จสิ้น และเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา และเมื่อผลการทูลเกล้าฯ ถวายฎีกา เป็นที่ยุติหรือมีพระบรมราชวินิจฉัยเป็นประการใด จะได้แจ้งให้คู่กรณียอมรับพระบรมราชวินิจฉัย เพื่อปฏิบัติต่อไป สำนักงานอัยการสูงสุดได้เสนอข้อพิพาทคดีนี้เข้าสู่การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ได้พิจารณาและมีมติตัดสินชี้ขาดคดีว่า ให้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ขนย้ายและส่งมอบพื้นที่คืนพร้อมชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเงินปีละ ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นไป จนกว่าจะส่งมอบ พื้นที่คืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสร็จสิ้นตามเหตุผลที่อัยการสูงสุดเสนอ ทั้งนี้ ที่ประชุมมีมติให้ เสนอเป็นข้อสังเกตต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ในการย้ายมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ไปก่อสร้างยังสถานที่แห่งใหม่จำเป็นต้องมีสถานที่และงบประมาณ ดังนั้น จึงควรมอบหมายให้กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการประสานทำความเข้าใจกับกรมธนารักษ์ กระทรวงการคลัง สำนักงานงบประมาณ รวมทั้งหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เพื่อขอใช้ที่ราชพัสดุและ งบประมาณเพื่อการนี้ต่อไป โดยให้สำนักงานอัยการสูงสุดแจ้งกระทรวงศึกษาธิการและ หน่วยงานต่างๆ ที่กล่าวถึงข้างต้นทราบ อนึ่ง เนื่องจากนายกสโมสรณ์ศึกษาสถาบันเทคโนโลยี



/ราชมงคล...

ราชชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ได้เคยทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ และต่อมาเมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๑ คณะกรรมการพิสุน์สิทธิที่ดินอุเทนถวาย ซึ่งประกอบด้วยคณะศิษย์เก่าอุเทนถวาย สโมสรนักศึกษา และนักศึกษาปัจจุบันได้ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น เมื่อผลการทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาเป็นที่ยุติหรือมีพระบรมราชวินิจฉัยเป็นประการใด ให้สำนักงานอัยการสูงสุดแจ้งให้คู่กรณีทั้งสองฝ่ายน้อมรับพระบรมราชวินิจฉัยเพื่อปฏิบัติต่อไป ภายหลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติตัดสินชี้ขาดแล้ว สำนักงานอัยการสูงสุดได้เสนอผลการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๓ ได้มีมติรับทราบผลการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว สำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวให้คู่กรณีทั้งสองฝ่าย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ กรมธนารักษ์ กระทรวงการคลัง และสำนักงานงบประมาณทราบแล้ว โดยผู้ฟ้องคดียอมรับการตัดสินชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปรากฏหลักฐานตามหนังสือมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ที่ ศธ ๐๕๘๐.๑๐๒ (๑)/๑๘๗๘ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๔ ที่ส่งถึงเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา ลงนามโดย ศาสตราจารย์ ดร. สีน พันธุ์พนิจ อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้การโต้แย้งในประเด็นตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีว่า ในส่วนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่ดินอันเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ซึ่งพิพาทกันในคดีนี้ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในสำนวนแล้ว เห็นว่า การวินิจฉัยข้างต้นเป็นไปโดยถูกต้องจึงได้มีมติตัดสินชี้ขาดคดีนี้ตามความเห็นที่อัยการสูงสุดเสนอ โดยมีข้อสังเกตเพิ่มเติมเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สำหรับที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทเป็นเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การดำเนินการหรือการเตรียมการในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะรับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน หากแต่ข้อเท็จจริงในการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ทราบถึงเรื่องที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำลังดำเนินการพิจารณาชี้ขาดประการใด นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้เป็นคณะกรรมการวินิจฉัยข้อพิพาทตามกฎหมาย การดำเนินการพิจารณาตัดสินชี้ขาดข้อพิพาทคดีนี้เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย ตามอำนาจหน้าที่ ตามรูปแบบ ขั้นตอน วิธีการ และเป็นไปโดยสุจริต ไม่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมหรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ โดยในการดำเนินการพิจารณาตัดสินชี้ขาดข้อพิพาทคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ในมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ และในการ



/ตรวจสอบ...

ตรวจสอบรวบรวมพยานหลักฐานได้เปิดโอกาสให้คู่กรณีทั้งสองฝ่าย ได้แก่ ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งมอบเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องอย่างเต็มที่ ดังปรากฏหลักฐานจากสำเนาหนังสือเชิญให้คู่กรณีทั้งสองฝ่ายเข้าชี้แจงข้อเท็จจริงบันทึกคำให้การของคู่กรณีทั้งสองฝ่าย และเอกสารหลักฐานที่คู่กรณีทั้งสองฝ่ายส่งถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปรากฏรายละเอียดตามเอกสารปิกที่ ๑ ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างส่งต่อพนักงานอัยการ เอกสารปิกที่ ๒ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างส่งต่อพนักงานอัยการ และเอกสารปิกที่ ๓ ของพนักงานอัยการ สำนักงานการยุติการดำเนินคดีแพ่งและอนุญาโตตุลาการในการดำเนินคดีนี้ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองเป็นการปฏิบัติที่มีชอบ กล่าวคือ (๑) ผู้ฟ้องคดีเป็นหน่วยงานของรัฐชอบที่จะต้องปฏิบัติตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ ที่กำหนดการปฏิบัติเกี่ยวกับการยุติข้อพิพาทระหว่างส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และรัฐวิสาหกิจ โดยหากมีข้อขัดข้องในการปฏิบัติตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ชอบที่จะเสนอเรื่องตามลำดับชั้นไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาวินิจฉัยในฐานะเป็นหัวหน้ารัฐบาล อนึ่ง คดีนี้ นายสมศักดิ์ รัตนเชาว์ ก็ได้ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกา และสำนักพระราชเลขาธิการได้มีหนังสือส่งถึงนายสมศักดิ์แล้ว รวมทั้งผู้ฟ้องคดีก็ได้มีหนังสือถึงเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษาขอรับที่จะปฏิบัติตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และแจ้งว่ารอรับทราบหนังสือของสำนักงานอัยการสูงสุดที่จะได้แจ้งผลการทูลเกล้าฯ ถวายฎีกา หรือมีพระบรมราชวินิจฉัยว่าเป็นประการใด เพื่อผู้ฟ้องคดีจะได้น้อมรับและปฏิบัติตามไป (๒) ตามข้อเท็จจริงในคดีนี้ได้ความว่า ผู้ฟ้องคดีมีสถานที่แห่งใหม่ที่จะย้ายไปอยู่โดยไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องใช้สถานที่พิพาทดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น (๓) คดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติตัดสินชี้ขาดเมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติรับทราบเมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๓ และสำนักงานอัยการสูงสุดได้แจ้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๓ แต่ผู้ฟ้องคดีเพิกเฉยนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๖ จึงล่วงพ้นระยะเวลาฟ้องคดีแล้ว และ (๔) การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการดำเนินการเพื่อให้ข้อพิพาทระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกันเองยุติลงในฝ่ายบริหารโดยไม่ต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลเพื่อลดจำนวนคดีพิพาททางแพ่งหรือทางปกครองและเพื่อความเป็นเอกภาพในราชการฝ่ายบริหารถือเป็นการดำเนินการภายในของฝ่ายบริหารตามนโยบายของรัฐบาล ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และมีได้มีข้อบกพร่องในกระบวนการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่อย่างใด การมีมติตัดสินชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในคดีนี้จึงมิใช่การออกคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เทียบเคียงได้กับคำสั่ง



/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดที่ ๗๖๙/๒๕๕๕ และคำพิพากษาของศาลปกครองเชียงใหม่ ในคดีหมายเลขแดง ที่ ๑๓๒/๒๕๕๗ และที่ ๑๓๓/๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การพิจารณามิมีมติชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานอย่างเพียงพอแล้ว และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ากระบวนการในการพิจารณามิมีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวมีข้อบกพร่องหรือไม่ชอบด้วยเหตุประการอื่นใด ดังนั้น กระบวนการในการพิจารณามิมีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และแม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้เช่าที่ดินพิพาทมาตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ ไม่ถูกต้องและไม่เป็นความจริง เนื่องจากในห้วงระยะเวลาดังกล่าวมิได้มีการเช่าและถือไม่ได้ว่ามีการเช่าต่อกัน และในส่วนที่มีหลักฐานเป็นสัญญาเช่าต่อกันเป็นการกระทำที่แสดงเจตนาโดยสำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญ แห่งนิติกรรมของผู้ฟ้องคดี ย่อมมีผลทำให้นิติกรรมสัญญาเช่าดังกล่าวเป็นโมฆะ แต่ไม่ว่า ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้เช่าหรือถือว่าไม่ได้มีการเช่าตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างดังกล่าวหรือไม่ ก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทและที่ดินพิพาท เป็นทรัพย์สินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตามมาตรา ๑๓๐๔ (๓) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งตามมาตรา ๑๓๐๖ แห่งประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ท่านห้ามมิให้ยกอายุความขึ้นเป็นข้อต่อสู้กับแผ่นดินในเรื่อง ทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ดังนั้น แม้ผู้ฟ้องคดีจะครอบครองที่ดินพิพาท นานเพียงใดก็ไม่อาจได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท และเมื่อผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็น ผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทได้ทำบันทึกข้อตกลงกันเมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๗ โดยสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีตกลงขนย้ายและส่งมอบพื้นที่พิพาทคืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ หากมีความจำเป็นไม่สามารถขนย้ายและส่งมอบพื้นที่ได้ทันภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะพิจารณาผ่อนผันระยะเวลาการใช้สถานที่ให้ตามความจำเป็นแต่ไม่เกิน ระยะเวลา ๑ ปี และผู้ฟ้องคดีตกลงชำระค่าใช้ประโยชน์ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในอัตราปีละ ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท ตามระยะเวลาผ่อนผัน ผู้ฟ้องคดีจึงต้องผูกพันตามข้อตกลงดังกล่าว ดังนั้น การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติชี้ขาดในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามข้อตกลงตามที่กล่าวข้างต้น จึงเป็นการชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นมีประเด็น ดังนี้

๑. ในส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การพิจารณามิมีมติชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดี ทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานอย่างเพียงพอ และไม่ปรากฏ



/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงว่ากระบวนการในการพิจารณามีมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวมีข้อบกพร่องหรือไม่ชอบด้วยเหตุประการอื่นใด ดังนั้น กระบวนการในการพิจารณามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วย เนื่องจากการพิจารณาโดยมีข้อเท็จจริงที่ไม่สมบูรณ์ กล่าวคือ ในการที่เจ้าหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีได้ให้การต่อพนักงานอัยการเป็นการให้การตามข้อซักถามของพนักงานอัยการในเรื่องต่างๆ ไป โดยพนักงานอัยการมิได้ถามในประเด็นสำคัญแห่งคดีโดยเฉพาะ มิได้ซักถามเกี่ยวกับการเข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทของผู้ฟ้องคดีว่าเข้ามาตั้งแต่แรกอย่างไร และเป็นการเข้ามาอยู่โดยอาศัยสิทธิอะไร รวมทั้งระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีการเช่าที่ดินกันมาตั้งแต่แรกหรือไม่ ประเด็นดังกล่าวนี้เป็นประเด็นสำคัญในคดีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องนำไปพิจารณาวินิจฉัยเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่กรณี ซึ่งจะได้ข้อเท็จจริงอย่างชัดแจ้งว่าผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยพระองค์ท่านมีพระราชประสงค์ที่จะสร้างสถานศึกษาให้ผู้ฟ้องคดีได้ใช้เป็นสถานศึกษาแก่เยาวชนในที่ดินพิพาทบริเวณเชิงสะพานอุเทนถวายมาตั้งแต่แรก และจากข้อเท็จจริงดังกล่าวที่ดินบริเวณที่สร้างสถานศึกษาของผู้ฟ้องคดีย่อมตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินในทันทีที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชอุทิศให้หรืออย่างน้อยที่สุดก็เป็นระยะเวลาตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๖๖ แล้ว

๒. ในส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า แม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้เช่าหรือไม่มีการเช่าตามที่ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้างหรือไม่ก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท และที่ดินพิพาทเป็นทรัพย์สินที่ใช้เพื่อเป็นประโยชน์ของแผ่นดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตามมาตรา ๑๓๐๔ (๓) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นั้น คำวินิจฉัยของศาลในส่วนนี้คลาดเคลื่อนในข้อเท็จจริง เพราะการที่ผู้ฟ้องคดีเข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทเป็นการเข้ามาใช้ประโยชน์ที่ดินตามสิทธิของผู้ฟ้องคดีที่ได้รับพระราชทานมาตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระราชอุทิศพระราชทานแก่สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอเจ้าฟ้าจุฑาธุชธราดิลก กรมขุนเพ็ชรบูรณ์อินทราชัย เพื่อสร้างโรงงานเพาะช่างในที่ดินบริเวณเชิงสะพานอุเทนถวาย โดยมีหลักฐานตามเอกสารท้ายคำอุทธรณ์หมายเลข ๑ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงแสดงพระราชประสงค์โดยชัดแจ้งที่จะอุทิศที่ดินบริเวณนี้ให้เป็นที่ตั้งของโรงเรียนเพื่อเป็นสถานศึกษาของคนในชาติ ทั้งทรงพระราชทานพระราชทรัพย์ให้สร้างโรงเรียนอีกส่วนหนึ่งด้วยที่ดินพิพาทที่ทรงพระราชทานมาดังกล่าว จึงตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๓) ทันทีที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชอุทิศให้โดยไม่จำเป็นต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ทั้งนี้ ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๓๘๘/๒๕๕๔ ที่ดินพิพาทเป็นที่ยึดสถานศึกษาของผู้ฟ้องคดี



/มาตั้งแต่ต้น...

มาตั้งแต่ต้น การใช้ที่ดินบริเวณนี้อยู่ในความหมายของการใช้ทรัพย์สินเพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะตามมาตรา ๑๓๐๔ (๓) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเป็นไปตามพระราชปณิธานของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวและพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทั้งสองพระองค์ตลอดมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หรือบุคคลอื่นใดจึงไม่อาจอ้างสิทธิเป็นผู้ยึดถือครอบครองที่ดินอันเป็นที่ตั้งสถานศึกษาโดยเฉพาะไปเป็นของตนเอง นอกจากนั้น หากพิจารณาเจตนารมณ์ในการออกกฎหมายโอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็เพื่อให้ใช้ที่ดินเพื่อประโยชน์ในการศึกษา ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะนำที่ดินไปใช้เพื่อการศึกษาตามเจตนารมณ์ของกฎหมายแล้วก็น่าจะได้ที่ดินไปเฉพาะส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตั้งอยู่เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น การออกกฎหมายเพื่อใช้ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินในบริเวณที่มีสถาบันการศึกษาอื่นใช้ที่ดินนั้นอยู่แล้ว จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบเพราะในการตรากฎหมายขึ้นใช้บังคับจึงต้องคำนึงถึงประโยชน์ของการศึกษาโดยรวม การออกกฎหมายที่ไม่คำนึงถึงสถานศึกษาอื่นที่ตั้งอยู่ในที่ดินในบริเวณนี้มาก่อนแล้วโดยชอบ นอกจากจะเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์เดิมของพระมหากษัตริย์ที่ได้ทรงมีเจตนายกที่ดินให้เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินเพื่อใช้ในการศึกษาโดยเฉพาะแล้วยังขัดต่อเจตนารมณ์ของการออกกฎหมายอีกด้วย

๓. ในส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ย่อมมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้ฟ้องคดีขนย้ายและส่งมอบที่ดินที่พิพาทคืนพร้อมชำระค่าใช้ประโยชน์ที่ดินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามข้อตกลง นั้น น่าจะไม่ชอบและเป็นการวินิจฉัยที่คลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง เพราะบริเวณที่ดินพิพาทดังกล่าวพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชประสงค์ที่จะให้ผู้ฟ้องคดีใช้ผืนดินบริเวณนี้เป็นสถานที่ตั้งของผู้ฟ้องคดีมาแล้วตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๖๖ ที่ดินบริเวณนี้จึงตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามกฎหมายและตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ ๔๓๘๘/๒๕๕๔ การที่ผู้ฟ้องคดีอยู่ในที่ดินในบริเวณดังกล่าวจึงเป็นการอยู่ในที่ดินโดยชอบด้วยกฎหมาย ทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติอีกด้วยมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากที่ดินพิพาทจึงเป็นมติที่ไม่ชอบ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ไม่อาจจะอ้างสิทธิใดๆ ที่จะให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งอยู่ในที่ดินพิพาทโดยชอบออกไปจากที่ดินนี้ได้

๔. ในส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีพระบรมราชโองการพระราชทานที่ดินพิพาทให้แก่ผู้ฟ้องคดีในขณะที่เริ่มต้นก่อตั้งแต่อย่างใด นั้น โดยความเป็นจริงแล้วผู้ฟ้องคดีเข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทนี้ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๖๖ โดยมีหลักฐานเป็นเอกสารที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชอุทิศพระราชทานแก่สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอเจ้าฟ้าจุฑาธุชธราดิลก กรมขุนเพ็ชรบูรณ์อินทราชัย เพื่อสร้างโรงงานเพาะช่างอันเป็นสถานศึกษาที่เชิงสะพานอุเทนถวาย ซึ่งปรากฏหลักฐานตามเอกสารท้ายคำอุทธรณ์หมายเลข ๑ ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงปรากฏโดยชัดเจนว่าที่ดินพิพาทนี้ พระมหากษัตริย์ทรงมีพระราชประสงค์



/ให้ผู้ฟ้องคดี...

ให้ผู้ฟ้องคดีใช้ตั้งเป็นสถานศึกษามาตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๖๖ มิใช่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการพระราชทานที่ดินพิพาทให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำวินิจฉัย

๕. ตามเอกสารท้ายคำอุทธรณ์หมายเลข ๑ เป็นกรณีที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ พระราชทานเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท สร้างโรงงานเพาะช่างเพื่อทรงพระราชอุทิศพระราชทานแก่สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมขุนเพชรบูรณ์ฯ และตามเอกสารท้ายคำอุทธรณ์หมายเลข ๒ วิทยากรย์ เรื่องตั้งโรงเรียนวิสามนศึกษา ที่ให้ตั้งโรงเรียนวิสามนศึกษาขึ้นที่โรงเรียนของโรงเรียนเพาะช่าง ถนนพญาไท เชิงสะพานอุเทนถวาย ตำบลพญาไท โรงหนึ่ง ให้ชื่อว่าโรงเรียนช่างก่อสร้างอุเทนถวาย เอกสารทั้งสองรายการดังกล่าวแสดงให้เห็นชัดแจ้งว่า จำนวนเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างโรงงานของโรงเรียนเพาะช่างขึ้นในบริเวณเชิงสะพานอุเทนถวาย ตำบลพญาไท นั้น เป็นพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ให้สร้างถาวรวัตถุที่เป็นสถานศึกษา ณ ที่ดินบริเวณนี้ และต่อมาได้เป็นที่ตั้งที่ทำการของผู้ฟ้องคดี ดังนั้น แม้ผู้ฟ้องคดีจะมีกรรมสิทธิ์หรือไม่ก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีก็ได้ปฏิบัติและได้ดำเนินการใช้ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามพระราชปณิธานของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวตลอดมา ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะให้ผู้ฟ้องคดีขนย้ายไปจากบริเวณนี้ตามมติชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งๆ ที่ผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาอยู่ในบริเวณนี้โดยชอบด้วยกฎหมายตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงเป็นการขัดต่อพระราชประสงค์และเป็นการกระทบกระเทือนต่อการศึกษาของเยาวชนของชาติ ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมิได้วินิจฉัยประเด็นนี้ไว้ขอให้ศาลปกครองสูงสุดยกประเด็นนี้ขึ้นวินิจฉัยเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

๖. การตราพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร ให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๒ เป็นการดำเนินการโดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่เพียงฝ่ายเดียว ทั้งนี้ โดยมีนายกรัฐมนตรีผู้รับสนองพระบรมราชโองการในพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นบุคคลเดียวกันกับอธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นเรื่องสุดวิสัยที่จะให้ผู้ฟ้องคดีมีโอกาสคัดค้านหรือยกขึ้นกล่าวอ้างว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ขัดต่อความเป็นจริงและขัดต่อความยุติธรรม การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีควรจะยกกรณีนี้ขึ้นกล่าวอ้างในขณะนั้นจึงไม่ชอบด้วยเหตุผลอีกประการหนึ่ง หากศาลปกครองชั้นต้นจะได้หยิบยกความเป็นมาของที่ดินที่ตั้งสถานเสาวภา สภากาชาดไทย และเทียบเคียงกับที่ดินที่พิพาทจะเห็นได้ว่า มีประวัติความเป็นมาเช่นเดียวกันและเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน อีกทั้งยังจะเห็นได้ว่าสถานที่ราชการทั้งสามแห่ง อันได้แก่สถานเสาวภา สภากาชาดไทย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งอยู่ในที่ดินนี้ตั้งแต่ที่ดินยังเป็นทรัพย์สินส่วนพระองค์ และโดยเหตุที่สถานเสาวภา สภากาชาดไทย ได้ที่ดินกลับคืนเป็นของตนเองโดยพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน



/ของจุฬาลงกรณ์...

ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้แก่สภาอากาศไทย พุทธศักราช ๒๕๒๒ โดยเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ ด้วยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระราชทานที่ดินของพระคลังข้างที่สำหรับสร้างสถานเสาวภา สภาอากาศไทย แต่โดยที่พระราชบัญญัติโอนที่ดินอันเป็นทรัพย์สินของพระมหากษัตริย์ ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนครให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๒ ได้รวมที่ดินของสถานเสาวภา สภาอากาศไทย และที่ดินส่วนที่ผู้ฟ้องคดีตั้งอยู่เข้าไปด้วย แต่ต่อมาได้มีการแยกที่ดินเฉพาะส่วนของสถานเสาวภา สภาอากาศไทย ออกไปต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยมีได้แยกที่ดินส่วนที่เป็นที่ตั้งผู้ฟ้องคดีออกไปด้วย ทั้งๆ ที่สถานที่ราชการทั้งสามเข้ามาอยู่ในบริเวณที่ดินดังกล่าวในเวลาใกล้เคียงกัน และเป็นไปตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวด้วยกันและเป็นการใช้ที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน การที่มีการแยกที่ดินที่เป็นที่ตั้งของสถานเสาวภา สภาอากาศไทย ออกจากที่ดินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยมีได้แยกที่ดินอันเป็นส่วนที่ตั้งของผู้ฟ้องคดีออกไปด้วย ทั้งที่ที่ดินบริเวณดังกล่าวทั้งหมดเป็นที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่พระมหากษัตริย์ทรงมีพระราชประสงค์ให้ใช้ในงานราชการด้วยกัน จึงเป็นการขัดต่อพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นอย่างยิ่ง

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำวินิจฉัยชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในคราวประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามยื่นคำแก้อุทธรณ์มีประเด็น ดังนี้

๑. ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์โดยกล่าวอ้างว่า คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง เนื่องจากการพิจารณาผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีข้อบกพร่องและเป็นการพิจารณาโดยมีข้อเท็จจริงที่ไม่สมบูรณ์ กล่าวคือ ในการที่เจ้าหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีได้ให้การต่อพนักงานอัยการ ซึ่งเป็นหนึ่งในกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น เป็นการให้การตามข้อซักถามของพนักงานอัยการในเรื่องทั่วไป โดยพนักงานอัยการมิได้ถามในประเด็นสำคัญแห่งคดี โดยเฉพาะมิได้ซักถามเกี่ยวกับการเข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทของผู้ฟ้องคดีว่าเข้ามาตั้งแต่แรกอย่างไร และผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาอยู่โดยอาศัยสิทธิอะไร นั้น ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยโดยถูกต้องตามข้อเท็จจริงและชอบด้วยเหตุผลแล้ว เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยอธิบดีอัยการฝ่ายยุติการดำเนินคดีแพ่งและอนุญาโตตุลาการ สำนักงานอัยการสูงสุด ซึ่งเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ อส ๐๐๔๐/๔๔๖ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบกรณีพิพาทและให้ชี้แจงข้อเท็จจริงเพื่อโต้แย้งพร้อมส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทราบกรณีพิพาทและได้ให้ตัวแทนผู้ฟ้องคดีไปให้ถ้อยคำและมอบเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องต่อพนักงานอัยการ โดยพนักงานอัยการได้บันทึกถ้อยคำ



/ตัวแทน...

ตัวแทนของผู้ฟ้องคดีและรับมอบเอกสารที่เกี่ยวข้องไว้เป็นหลักฐาน กรณีจึงไม่ใช่เป็นการไปให้การตามข้อซักถามของพนักงานอัยการในเรื่องต่างๆ ไปตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง และประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า พนักงานอัยการไม่ได้ถามในประเด็นสำคัญแห่งคดี โดยเฉพาะมิได้ซักถามเกี่ยวกับการเข้าอยู่ในที่ดินพิพาทของผู้ฟ้องคดีว่าเข้ามาตั้งแต่แรกอย่างไร และผู้ฟ้องคดีเข้ามาอยู่โดยอาศัยสิทธิอะไร นั้น คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นดังกล่าวเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น และไม่ใช่เป็นปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือเป็นปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะแต่อย่างใด คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นดังกล่าวจึงขัดต่อข้อ ๑๐๑ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่อาจรับไว้พิจารณาและวินิจฉัยได้

๒. ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์โดยกล่าวอ้างว่า ที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า แม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้เช่าหรือไม่มีการเช่าตามผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างหรือไม่ก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท และที่ดินพิพาทเป็นทรัพย์สินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามมาตรา ๑๓๐๔ (๓) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นั้น คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนนี้คลาดเคลื่อนในข้อเท็จจริง เพราะการที่ผู้ฟ้องคดีเข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทเป็นการเข้ามาใช้ประโยชน์ในที่ดินตามสิทธิของผู้ฟ้องคดีที่ได้รับพระราชทานมาตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระราชอุทิศเพื่อสร้างโรงงานเพาะช่าง โดยได้ทรงแสดงพระราชประสงค์โดยชัดแจ้งที่จะอุทิศที่ดินบริเวณนี้เป็นที่ตั้งของโรงเรียนเพื่อเป็นสถานศึกษาของคนในชาติ ที่ดินพิพาทที่ทรงพระราชทานมาดังกล่าวจึงตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ (๓) ทันทีกที่ทรงพระราชทานอุทิศโดยไม่จำเป็นต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และส่วนที่จะให้ผู้ฟ้องคดีขนย้ายออกไปจากบริเวณที่ตั้งอยู่น่าจะไม่ชอบ เพราะเป็นการอยู่ในที่ดินพิพาทโดยชอบด้วยกฎหมาย ทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติอีกด้วย นั้น ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยโดยถูกต้องชอบด้วยเหตุผลทั้งในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้ว เพราะคำว่า “สาธารณสมบัติของแผ่นดิน” ปรากฏขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๔ ทรัพย์สิน ซึ่งประกาศเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๓ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ โดยก่อนที่จะเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ พระมหากษัตริย์ถือเป็นเจ้าของทรัพย์สินทั้งปวงในพระราชอาณาจักร เมื่อมาถึงสมัยรัชกาลที่ ๔ จึงได้มีการแบ่งแยกระหว่างทรัพย์สินของแผ่นดินกับทรัพย์สินที่มีไว้เพื่อใช้ในการส่วนพระองค์ซึ่งจัดตั้งขึ้นมาเป็นกรมพระคลังข้างที่ มีอธิบดีพระคลังข้างที่เป็นผู้บังคับบัญชา ภารกิจของกรมพระคลังข้างที่ คือ



/ดูแลเบิกจ่าย...

ดูแลเบิกจ่ายและจัดการทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์และทรัพย์สินส่วนพระองค์ของพระมหากษัตริย์ นอกจากนั้น ยังเป็นผู้ดูแลจัดการผลประโยชน์ให้พระบรมวงศ์ที่ทรงมอบหมายให้ดูแล โดยแยกเป็นบัญชีๆ ไป ในการจัดการผลประโยชน์นั้น กรมพระคลังข้างที่มีหน้าที่ดูแลให้ทรัพย์สินที่จัดการนั้นมีผลประโยชน์งอกเงยเพิ่มขึ้น ดังนั้น ในปี พ.ศ. ๒๔๕๖ ซึ่งโรงเรียนข้าราชการพลเรือนที่ต่อมาได้ยกฐานะเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เข้าที่ดินพิพาทกับสำนักงานพระคลังข้างที่นั้น ย่อมเห็นได้ว่าที่ดินพิพาทนั้นมีฐานะเป็นทรัพย์สินในพระมหากษัตริย์หรือทรัพย์สินที่มีไว้เพื่อใช้ในการส่วนพระองค์ แม้ในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ โรงเรียนเพาะช่างจะจัดตั้งขึ้นในที่ดินพิพาทก็ไม่ได้ทำให้ที่ดินพิพาทนั้นเปลี่ยนสถานะไปเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินแต่อย่างใด อีกทั้ง คดีนี้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวพระราชทานที่ดินพิพาทให้เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ที่ดินพิพาทจึงยังมีสถานะเป็นทรัพย์สินที่มีไว้เพื่อใช้ในการส่วนพระองค์ และภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองก็ได้มีพระราชบัญญัติการจัดระเบียบทรัพย์สินฝ่ายพระมหากษัตริย์ พุทธศักราช ๒๔๗๙ บัญญัติจำแนกทรัพย์สินฝ่ายพระมหากษัตริย์เป็น ๓ ประเภท คือ

(๑) ทรัพย์สินส่วนพระองค์ ได้แก่ ทรัพย์สินหรือสิทธิอันติดอยู่กับทรัพย์สินซึ่งมีอยู่หรือเกิดขึ้นในส่วนใดๆ แห่งราชอาณาจักร ถ้าทรัพย์สินหรือสิทธิเช่นว่านั้นเป็นของพระมหากษัตริย์อยู่แล้วในเมื่อเสด็จขึ้นครองราชย์สมบัติ และพระองค์ทรงมีสิทธิที่จะจำหน่ายสิ่งเหล่านั้นได้ก่อนครองราชย์สมบัติ หรือได้ตกมาเป็นของพระองค์ในเมื่อหรือภายหลังแต่เวลาที่ครองราชย์สมบัติโดยทางใดๆ จากบรรดาพระราชบุพการีใดๆ หรือจากบุคคลใดๆ ซึ่งไม่ได้เป็นพระมหากษัตริย์แห่งราชอาณาจักรไทย หรือทรัพย์สินหรือสิทธิเช่นว่านั้นได้มาหรือได้ซื้อมาจากเงินส่วนพระองค์

(๒) ทรัพย์สินส่วนสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ได้แก่ ทรัพย์สินในพระมหากษัตริย์ซึ่งใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ เป็นต้นว่า พระราชวัง

(๓) ทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ได้แก่ ทรัพย์สินในพระมหากษัตริย์นอกจากทรัพย์สินส่วนพระองค์ หรือทรัพย์สินส่วนสาธารณสมบัติของแผ่นดิน

ดังนั้น ที่ดินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เข้าจากสำนักงานพระคลังข้างที่ ซึ่งรวมถึงที่ดินพิพาท จึงมีสถานะเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ จนกระทั่งมีพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร ให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๒ ที่ดินดังกล่าวจึงตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะตามมาตรา ๑๓๐๔ (๓) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และแม้ว่าจะเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ



/แต่ที่ดิน...

แต่ที่ดินนั้นก็ได้มีสถานะเป็นที่ราชพัสดุเนื่องจากพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๖ (๑) บัญญัติว่า ไม่ถือเป็นที่ราชพัสดุและเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ด้วยเหตุนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงขอที่จะใช้สิทธิเรียกร้องให้ผู้ฟ้องคดีขนย้ายและส่งมอบที่ดินพิพาทพร้อมชำระค่าใช้ประโยชน์ที่ดินตามข้อตกลงได้ คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงไม่มีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่เป็นสาระสำคัญอันควรได้รับการวินิจฉัยจากศาลปกครองสูงสุด ตามข้อ ๑๐๘ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งกำหนดให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์และสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

๓. ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์โดยกล่าวอ้างว่า ความจริงแล้วผู้ฟ้องคดีเข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๖๖ โดยมีหลักฐานเป็นเอกสารที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชอุทิศเพื่อสร้างโรงงานเพาะช่างอันเป็นสถานศึกษาตามเอกสารท้ายคำอุทธรณ์หมายเลข ๑ และหมายเลข ๓ จึงปรากฏชัดว่าที่ดินบริเวณพิพาทนี้พระมหากษัตริย์ทรงมีพระราชประสงค์ให้ผู้ฟ้องคดีใช้ตั้งเป็นสถานศึกษามาตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๔๖๖ มิใช่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการพระราชทานที่ดินพิพาทให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัย และตามเอกสารท้ายคำอุทธรณ์หมายเลข ๑ และหมายเลข ๒ แสดงให้เห็นว่าจำนวนเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างโรงงานเพาะช่าง เป็นพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ให้สร้างถาวรวัตถุเป็นสถานศึกษา ณ ที่ดินบริเวณนี้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะให้ผู้ฟ้องคดีขนย้ายไปจากบริเวณนี้ ตามมติชี้ขาดที่เป็นไปโดยมิชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการขัดต่อพระราชประสงค์และเป็นการกระทบกระเทือนต่อการศึกษาของเยาวชนของชาติเป็นอย่างยิ่ง และในส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีอ้างว่าที่ดินพิพาทมีลักษณะเช่นเดียวกับสถานเสาวภา สภากาชาดไทย เป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นกล่าวอ้างหรือว่ากล่าวกันมาแล้วในชั้นที่ได้มีการตราพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน ให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๒ นั้น คำวินิจฉัยของศาลน่าจะคลาดเคลื่อนในข้อเท็จจริง เพราะการออกพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นการออกโดยผู้เกี่ยวข้องกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่เพียงฝ่ายเดียว เป็นเรื่องสุดวิสัยที่จะให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสคัดค้านหรือยกขึ้นกล่าวอ้างได้ การแยกที่ดินเฉพาะส่วนของสถานเสาวภา สภากาชาดไทย ออกจากที่ดินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยไม่ได้แยกที่ดินอันเป็นส่วนที่ตั้งของผู้ฟ้องคดีออกไปด้วย เป็นการขัดต่อพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นอย่างยิ่ง นั้น คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นที่วินิจฉัยว่า พิจารณาข้อเท็จจริงในคดีนี้แล้วไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีพระบรมราชโองการพระราชทานที่ดินพิพาทให้แก่ผู้ฟ้องคดี ในขณะที่เริ่มต้นก่อตั้งแต่อย่างใด นั้น คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นถูกต้องตามข้อเท็จจริง



/และขอด้วย...

และชอบด้วยเหตุผลแล้ว เพราะหลักฐานตามเอกสารท้ายคำอุทธรณ์หมายเลข ๑ หมายเลข ๒ และหมายเลข ๓ มิได้เป็นพระบรมราชโองการพระราชทานที่ดินพิพาทให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และจนถึงปัจจุบันก็ยังไม่ได้มีบทกฎหมายใดบัญญัติให้ที่ดินพิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดี หรือให้อิทธิพลกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทแก่ผู้ฟ้องคดีแต่ประการใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติชี้ขาดในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติ ตามข้อตกลงขนย้ายและส่งมอบพื้นที่คืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นการชอบด้วยกฎหมายแล้ว คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้เป็นคำอุทธรณ์ที่มีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่ไม่เป็นสาระสำคัญอันควรได้รับการวินิจฉัยจากศาลปกครองสูงสุด ตามข้อ ๑๐๘ วรรคสอง แห่งระเบียบ ของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งกำหนดให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์และสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งไม่รับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและสั่งจำหน่ายคดี ออกจากสารบบความ หรือมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์ รวมทั้งคำชี้แจงเพิ่มเติมแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติเมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ กำหนด แนวทางดำเนินการในกรณีมีข้อพิพาทระหว่างส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และรัฐวิสาหกิจ โดยกำหนด ให้ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และรัฐวิสาหกิจ ถือปฏิบัติในกรณีเกิดข้อพิพาทขึ้นระหว่างกันว่า ในกรณีที่ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และรัฐวิสาหกิจ เกิดข้อพิพาทระหว่างกันนั้นมิให้ฟ้องคดีต่อศาล แต่ให้ส่งเรื่องที่พิพาทไปยังสำนักงานอัยการสูงสุดภายในกำหนดอายุความ และให้สำนักงานอัยการสูงสุด พิจารณาและมีความเห็นเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาตัดสินชี้ขาดแล้วเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อทราบต่อไป แล้วให้สำนักงานอัยการสูงสุดแจ้งคำตัดสินชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้คู่กรณีทราบและถือปฏิบัติ หากส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และรัฐวิสาหกิจใดเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามคำตัดสินชี้ขาดดังกล่าว ให้นำเรื่องเสนอนายกรัฐมนตรีเพื่อ พิจารณาสั่งการตามที่เห็นสมควร เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้สืบเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๒.๔๒/๒๔๑๗ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ถึงอัยการสูงสุดเพื่อให้ดำเนินการตามมติ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ เพื่อพิจารณาชี้ขาดข้อพิพาทระหว่างผู้ฟ้องคดี กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เกี่ยวกับที่ดินอันเป็นสถานที่ตั้งของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก



/วิทยาเขต...

วิทยาเขตอุเทนถวาย ซึ่งอยู่ในพื้นที่บางส่วนของโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๕๙ แขวงปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เนื้อที่ประมาณ ๓๓,๓๑๖.๓๔ ตารางเมตร โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก วิทยาเขตอุเทนถวาย ได้เช่าที่ดินจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อใช้เป็นที่ตั้งของวิทยาเขตดังกล่าวมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นต้นมา และทำสัญญาเช่าเป็นลายลักษณ์อักษรมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่เนื่องจากสัญญาเช่าดังกล่าวได้สิ้นสุดลงเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับผู้ฟ้องคดีจึงได้ประชุมร่วมกันเมื่อวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๔๗ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบถึงการไม่ต่ออายุสัญญาเช่าที่ดิน และทั้งสองฝ่ายได้ลงนามในบันทึกข้อตกลง เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๗ โดยผู้ฟ้องคดีตกลงจะขนย้ายและส่งมอบพื้นที่เช่าคืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ หากมีความจำเป็นอย่างหนึ่งที่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถดำเนินการได้ภายในกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะผ่อนผันระยะเวลาในการใช้สถานที่ให้ตามความจำเป็น แต่ทั้งนี้ระยะเวลาไม่เกิน ๑ ปี และผู้ฟ้องคดีตกลงชำระค่าใช้ประโยชน์ในที่ดินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในอัตราปีละ ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท ตามระยะเวลาที่ผ่อนผัน ภายในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ของแต่ละปี แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าว ต่อมา สำนักงานอัยการสูงสุดได้มีหนังสือที่ อส ๐๐๔๐/๗๖๑๔ และ ที่ อส ๐๐๔๐/๗๖๑๕ ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาเรื่องพิพาทระหว่างผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ และมีมติตัดสินชี้ขาดให้ผู้ฟ้องคดีขนย้ายและส่งมอบพื้นที่คืนพร้อมชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเงินปีละ ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นไป จนกว่าจะส่งมอบพื้นที่คืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสร็จสิ้น ทั้งนี้ ที่ประชุมได้มีมติให้เสนอเป็นข้อสังเกตต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด้วยว่า ในการย้ายสถานที่ตั้งของผู้ฟ้องคดีไปก่อสร้างยังสถานที่แห่งใหม่จำเป็นต้องมีสถานที่และงบประมาณกรณีจึงควรมอบหมายให้กระทรวงศึกษาธิการประสานทำความเข้าใจกับกรมธนารักษ์ กระทรวงการคลัง สำนักงานงบประมาณ รวมทั้งหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อขอใช้ที่ราชพัสดุและงบประมาณเพื่อการนี้ต่อไป โดยให้สำนักงานอัยการสูงสุดแจ้งกระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานดังกล่าวข้างต้นทราบ และเนื่องจากนายกสโมสรมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตอุเทนถวาย ได้เคยทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ และต่อมาเมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๑ คณะกรรมการพิสูจน์สิทธิที่ดินอุเทนถวาย ซึ่งประกอบด้วยคณะศิษย์เก่าอุเทนถวาย สโมสรมหาวิทยาลัย และนักศึกษาปัจจุบัน ได้ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น เมื่อผลการทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาเป็นที่ยุติหรือมีพระบรมราชวินิจฉัยเป็นประการใด ให้สำนักงานอัยการสูงสุดแจ้งคู่กรณีทั้งสองฝ่ายน้อมรับพระบรมราชวินิจฉัยเพื่อปฏิบัติต่อไป และสำนักงานอัยการสูงสุดได้เสนอผลการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๓ รับทราบผลการพิจารณาชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่



/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีมติชี้ขาดดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดียื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้พิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนมติชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ดังกล่าว โดยต่อมาศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นคำอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า มติชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีขนย้ายและส่งมอบ พื้นที่พิพาทคืนพร้อมชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเงินปีละ ๑,๑๔๐,๙๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นไปจนกว่าจะส่งมอบพื้นที่คืนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสร็จสิ้น ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์มีประเด็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๖๖ โดยพระองค์ท่านมีพระราชประสงค์ที่จะสร้างสถานศึกษาให้ผู้ฟ้องคดีได้ใช้เป็นสถานศึกษาแก่เยาวชนในที่ดินพิพาทบริเวณเชิงสะพานอุเทนถวาย ดังปรากฏในเอกสารท้ายคำอุทธรณ์หมายเลข ๑ และหมายเลข ๒ จากหลักฐานดังกล่าวแสดงว่าผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๖๖ ซึ่งเป็นเวลาพร้อมๆ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อีกทั้งที่ดินพิพาทบริเวณที่สร้างสถานศึกษาของผู้ฟ้องคดี จะตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินในทันทีที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชอุทิศให้ จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยเบื้องต้นก่อนว่า คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว รับฟังได้หรือไม่ ซึ่งเมื่อพิเคราะห์ข้อความเนื้อหาของเอกสารท้ายคำอุทธรณ์หมายเลข ๑ และ หมายเลข ๒ ประกอบกฎหมายที่มีผลบังคับใช้ในช่วงเวลาของเอกสารดังกล่าวแล้ว เห็นว่า เอกสารท้ายคำอุทธรณ์หมายเลข ๑ เป็นหลักฐานซึ่งเป็นหนังสือที่กระทรวงวังแจ้งให้กระทรวงพระคลังมหาสมบัติทราบ โดยมีเนื้อความแสดงถึงกรณีพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระราชทานเงินการพระราชกุศลถวายเป็นจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้สร้างโรงเรียนนักเรียนเพาะช่าง เพื่อทรงพระราชอุทิศพระราชทานแด่สมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้าจุฑาธุชธราดิลก กรมขุนเพ็ชรบูรณ์อินทราชัย และหนังสือที่กระทรวงวังแจ้งว่าได้มีการรับเงินจำนวนดังกล่าวไปแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๔๖๖ ส่วนเอกสารท้ายคำอุทธรณ์หมายเลข ๒ เป็นประกาศหรือคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๔๗๕ เรื่อง ตั้งโรงเรียนวิสามนัญศึกษาช่างก่อสร้างขึ้นที่โรงเรียนนักเรียนเพาะช่าง ถนนพญาไท เชิงสะพานอุเทนถวาย ให้ชื่อว่า โรงเรียนช่างก่อสร้างอุเทนถวาย และให้มีคณะกรรมการจัดการโรงเรียนขึ้นคณะหนึ่งเท่านั้น เนื้อความตามเอกสารพอเข้าใจได้ว่าบริเวณพื้นที่ก่อสร้างเป็นโรงงานนักเรียนเพาะช่าง บริเวณเชิงสะพานอุเทนถวาย ซึ่งต่อมาได้เป็นที่ทำการของผู้ฟ้องคดี โดยไม่มี



/ข้อความ...

ข้อความส่วนใดของเอกสารท้ายคำอุทธรณ์ทั้งสองรายการที่อาจแสดงให้เห็นได้ว่า เป็นกรณีที่แสดงถึงพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่จะยกที่ดินอันเป็นที่ตั้งโรงเรียนเพาะช่างนั้นให้แก่ผู้ใดโดยเฉพาะเจาะจง หรือให้ที่ดินนั้นพ้นไปจากการดูแลรักษาของกรมพระคลังข้างที่ซึ่งมีหน้าที่ดูแลพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ในช่วงเวลานั้น หลักฐานเอกสารท้ายคำอุทธรณ์ตามที่ถูกคัดค้านมากกล่าวอ้างจึงรับฟังข้อเท็จจริงได้เพียงว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชทานอนุญาตให้ใช้ที่ดินบริเวณเชิงสะพานอุเทนถวายนั้นเพื่อจัดตั้งขึ้นเป็นโรงเรียนเพาะช่างและทรงพระราชทานเงินจำนวนหนึ่งเพื่อสนับสนุนการดำเนินการก่อสร้างโรงเรียนนั้นด้วยเท่านั้น เมื่อพิจารณาที่ตั้งของที่ดินบริเวณเชิงสะพานอุเทนถวายอันเป็นที่ดินพิพาทในคดี ประกอบกับข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าเป็นที่ดินที่อยู่ในพื้นที่ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๕๙ ออกเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๔๕๙ โดยเป็นการออกโฉนดที่ดินให้แก่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งตามกฎหมายที่มีผลบังคับใช้ในช่วงเวลานั้น ย่อมถือว่าที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๐๕๙ เป็นที่ดินอันเป็นทรัพย์สินของพระมหากษัตริย์ในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ซึ่งที่ดินเช่นว่านี้จะยกอำนาจปกครองปรปักษ์ขึ้นเป็นข้อต่อสู้ไม่ได้ ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีมีเพียงเอกสารและพยานหลักฐานที่นำมากล่าวอ้างตามเอกสารท้ายคำอุทธรณ์หมายเลข ๑ และหมายเลข ๒ เพียงเท่านั้น จึงไม่อาจรับฟังเป็นข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีเข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๖๖ รวมทั้งไม่อาจรับฟังได้ว่าที่ดินพิพาทตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินทันทีที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชอุทิศให้ คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้ไม่อาจรับฟังได้ และเมื่อได้วินิจฉัยเป็นเช่นนี้แล้ว คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นอื่น ๆ (ข้อ ๓ ข้อ ๔ และข้อ ๕) ซึ่งอ้างว่าผู้ฟ้องคดีเข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รวมทั้งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะให้ผู้ฟ้องคดีขนย้ายออกไปจากที่ดินพิพาทนี้จะเป็นการขัดต่อพระราชประสงค์ จึงไม่อาจรับฟังได้เช่นเดียวกัน

พิเคราะห์ต่อไปแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดตั้งขึ้นโดยมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๔๕๙ คำตัดสินชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีผลผูกพันส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และรัฐวิสาหกิจ ที่จะต้องยึดถือและปฏิบัติตาม และอาจมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากรบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ได้มีการตราพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร ให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งตามมาตรา ๓ บัญญัติว่า ให้โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร ๓ แปลง คือ



/แปลงที่ ๑...

แปลงที่ ๑ ทิศเหนือจดถนนพระรามที่ ๑ ทิศใต้จดถนนพระรามที่ ๔ ทิศตะวันออกจดคลองอรชร
 ทิศตะวันตกจดถนนพญาไท แปลงที่ ๒ ทิศเหนือจดถนนพระรามที่ ๑ ทิศใต้จดถนนพระรามที่ ๔
 ทิศตะวันออกจดถนนพญาไท ทิศตะวันตกจดถนนพระรามที่ ๖ แปลงที่ ๓ ทิศเหนือจดถนนพระรามที่ ๑
 ทิศใต้จดถนนพระรามที่ ๔ ทิศตะวันออกจดถนนพระรามที่ ๖ ทิศตะวันตกจดคลองสวนหลวง
 รวมเนื้อที่ประมาณ ๑๑๙๖ ไร่ ๓๒ ตารางวา ปราบกฎแนวเขตต์ตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้
 ให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งนี้ การตราพระราชบัญญัตินี้เป็นการดำเนินการภายใต้
 บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พุทธศักราช ๒๔๗๕ ที่มีผลใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น
 ซึ่งมาตรา ๖ บัญญัติว่า พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจอธิปไตยโดยคำแนะนำและยินยอม
 ของสภาผู้แทนราษฎร มาตรา ๓๖ บัญญัติว่า บรรดาพระราชบัญญัติทั้งหลาย จะตราขึ้นเป็นกฎหมายได้
 แต่โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร และมาตรา ๓๘ บัญญัติว่า เมื่อสภาผู้แทนราษฎร
 ได้ร่างพระราชบัญญัติขึ้นสำเร็จแล้ว ให้นายกรัฐมนตรีนำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายเพื่อพระมหากษัตริย์
 ทรงลงพระปรมาภิไธย และเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ท่านให้ใช้บังคับเป็นกฎหมายได้
 โดยบริบทของกฎหมายภายใต้การปกครองในระบอบประชาธิปไตย บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ
 แห่งราชอาณาจักรสยามและพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ย่อมเป็นที่ชัดเจนว่าที่ดินพิพาทนั้น
 ถือเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และแม้ว่าพระบรมราชโองการรวมถึงพระราชประสงค์ของ
 พระมหากษัตริย์ที่มีอยู่แล้วก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นดังเช่นกรณีของผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง
 หรือไม่ ประการใด เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์เป็นระบอบ
 ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขแล้ว กรณีย่อมเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ
 และกฎหมายที่ตราขึ้น จึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผู้ที่มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาทโดยชอบธรรมตาม
 กฎหมาย และย่อมมีสิทธิที่จะหวงกัน หรือห้ามมิให้ผู้ใดมารบกวนกรรมสิทธิ์ของตนได้ นอกจากนั้นแล้ว
 เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงอีกว่า ผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้ที่มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท
 ได้ทำบันทึกข้อตกลงกันเมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๗ โดยผู้ฟ้องคดีตกลงขนย้ายและส่งมอบ
 พื้นที่พิพาทคืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ หากมีความจำเป็นไม่สามารถ
 ขนย้ายและส่งมอบพื้นที่ได้ทันภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะพิจารณาผ่อนผัน
 ระยะเวลาการใช้สถานที่ให้ตามความจำเป็นแต่ไม่เกินระยะเวลา ๑ ปี และผู้ฟ้องคดีตกลงชำระ
 ค่าใช้ประโยชน์ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในอัตราปีละ ๑,๑๔๐,๘๐๐ บาท ตามระยะเวลาผ่อนผัน
 แต่เมื่อพ้นระยะเวลาตามที่ตกลงกันแล้ว ผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อตกลงดังกล่าว
 โดยเพิกเฉยมิได้ส่งมอบพื้นที่คืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และมีได้ชำระค่าใช้ประโยชน์ในที่ดินในเวลา
 ที่ได้รับการผ่อนผันให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อันเป็นการปฏิบัติผิดข้อตกลงที่ทำไว้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีข้อโต้แย้งเนื่องมาจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว และเป็น
 กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องดำเนินการไปตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม



๒๕๔๙ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีมติชี้ขาดในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามข้อตกลงตามที่กล่าวข้างต้น จึงเป็นการชอบด้วยกฎหมายแล้ว

สำหรับในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในคำอุทธรณ์ว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีข้อบกพร่องและไม่ชอบ เพราะเป็นการพิจารณาโดยมีข้อเท็จจริงที่ไม่สมบูรณ์ กล่าวคือ ในการที่เจ้าหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีได้ให้การต่อพนักงานอัยการ ซึ่งเป็นหนึ่งในกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น เป็นการให้การตามข้อซักถามของพนักงานอัยการในเรื่องต่างๆ ไป โดยพนักงานอัยการมิได้ถามในประเด็นสำคัญแห่งคดี โดยเฉพาะมิได้ซักถามเกี่ยวกับการเข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทของผู้ฟ้องคดีว่าเข้ามาตั้งแต่แรกอย่างไร และผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาอยู่โดยอาศัยสิทธิอะไร นั้น เห็นว่า ในชั้นการรวบรวมพยานหลักฐานได้มีการตรวจสอบรวบรวมพยานหลักฐานโดยเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งมอบเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้ว ซึ่งปรากฏหลักฐานบันทึกคำให้การของคู่กรณีทั้งสองฝ่าย และเอกสารหลักฐานที่คู่กรณีทั้งสองฝ่ายส่งถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นได้ว่า การรวบรวมพยานหลักฐานดังกล่าวได้ดำเนินการรับฟังความทั้งสองฝ่ายรวมทั้งเป็นการเปิดโอกาสให้คู่กรณีได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและให้โอกาสคู่กรณีทั้งสองฝ่ายได้ชี้แจงโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานได้ตามสมควรแก่กรณีและมีความเหมาะสมแล้ว จึงเห็นว่าในส่วนที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นอ้างว่า พนักงานอัยการมิได้ถามในประเด็นสำคัญแห่งคดีเกี่ยวกับการเข้ามาอยู่ในที่ดินพิพาทของผู้ฟ้องคดีเป็นมาอย่างไร เข้ามาอยู่โดยอาศัยสิทธิอะไร จึงเป็นกรณีที่ทำการพิจารณาและมีมติชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีข้อบกพร่องและมีข้อเท็จจริงที่ไม่สมบูรณ์ นั้น ไม่อาจรับฟังได้

สำหรับในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การตราพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร ให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๒ เป็นการดำเนินการโดยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่เพียงฝ่ายเดียว และหากศาลปกครองชั้นต้นได้พิจารณาความเป็นมาของที่ดินกรณีที่ดินของสถานเสาวภา สภากาชาดไทย และเทียบเคียงกับที่ดินที่พิพาทจะเห็นได้ว่า มีประวัติความเป็นมาเช่นเดียวกันและเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะได้รับการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินของตนคืนเพื่อให้เป็นไปตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเช่นเดียวกัน การที่มีการแยกที่ดินที่เป็นที่ตั้งของสถานเสาวภา สภากาชาดไทย ออกจากที่ดินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยมิได้แยกที่ดินอันเป็นส่วนที่ตั้งของผู้ฟ้องคดีออกไปด้วย ทั้งที่ดินบริเวณดังกล่าวทั้งหมดเป็นที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่พระมหากษัตริย์ทรงมีพระราชประสงค์ให้ใช้งานราชการด้วยกัน จึงเป็นการขัดต่อพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน



/จังหวัด...

จังหวัดพระนคร ให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๒ ฉบับนี้ได้ตราขึ้นเป็นกฎหมายด้วยอำนาจนิติบัญญัติโดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นการดำเนินการภายใต้บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะ พระราชบัญญัติดังกล่าวจึงมิได้เป็นผลจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามที่กล่าวอ้าง และในกรณีของสถานเสาวภา สภากาชาดไทย นั้นเป็นกรณีมีข้อเท็จจริงและความเป็นมาของที่ดินที่แตกต่างจากกรณีของผู้ฟ้องคดี คำอุทธรณ์ในส่วนนี้ไม่อาจรับฟังได้เช่นเดียวกัน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายสุรเดช พหลภาคย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

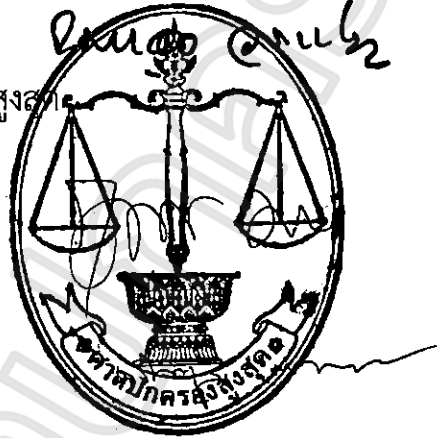
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบุลย์ วราหะไพฑูรย์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไพโรจน์ มินเด็น
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางเสริมตรุณี ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมศักดิ์ ตันตเลขา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด



ตุลาการผู้แถลงคดี : นายศิริ มีแสงสกุล

